

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobců: **Ing. arch. M. T., Ing. arch. J. M.**, oba zast. advokátem JUDr. Janem Marečkem, se sídlem AK Apolinářská 6, 128 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti zúčastněných osob: **1) ing. J. Š., 2) D. Š.**, oba zastoupeni advokátkou JUDr. Ludmilou Šunovou, se sídlem AK hotel Olympik, Sokolovská 138, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti zúčastněných osob proti rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 28 Ca 176/2001, ze dne 4. 6. 2003,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se zúčastněné osoby jako stěžovatelé (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta žaloba žalobkyně Ing. arch. J. M. a k žalobě žalobce Ing. arch. M. T. bylo zrušeno rozhodnutí Okresního úřadu Praha-západ, referátu regionálního rozvoje, ze dne 19. 2. 2001, č.j. Výst.-Odv.322/6-109/01-Ks a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím Okresního úřadu Praha-západ bylo změněno rozhodnutí stavebního úřadu D., ze dne 20. 11. 2000, č.j. výst. 540/00, jímž byla manželům Š. povolena dodatečná změna stavby před dokončením rekonstrukce zahradního domku, byly dodatečně povoleny stavební úpravy s přístavbou části objektu zahradního domku a jímž bylo vydáno povolení k užívání stavby a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. Změna prvostupňového rozhodnutí provedená rozhodnutím odvolacího orgánu, a to jak k odvolání podanému žalobci, tak manželé Š., spočívala v úpravě a zpřesnění výroku rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci v zákonné lhůtě žalobu, ve které zejména namítali nezákonnost rozhodnutí žalovaného, spočívající v tom, že za situace, kdy stavba byla

provedena v rozporu se stavebním povolením ze dne 26. 1. 1996, č. j. výst. 13/96, a byla proto stavebním úřadem posuzována v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu /stavební zákon/ ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), v němž se buď nařídí odstranění stavby, nebo se stavba dodatečně povolí, musel stavebník ještě před vydáním dodatečného povolení stavby prokázat soulad stavby s vyhláškou č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, a stavební úřad nemohl sloučit rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu s rozhodnutím o dodatečném povolení stavby. Žalobci nesouhlasili s udělením výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu a to jak z hledisek veřejnoprávních, kdy po částečném odstranění původní stavby zahradního domku byl vybudován nový objekt (pokud je realizována nová stavba, vztahují se na ni obecné technické požadavky na výstavbu v plném rozsahu) a tento je i v rozporu s územním plánem, svým charakterem neslouží jako doplňková stavba k rodinnému domu, tak i proto, že způsobem provedení a užívání narušuje oprávněné zájmy vlastníků sousední nemovitosti. Žalobci dále poukazovali na zmatečnost výroku pod bodem II. rozhodnutí, poté na to, že výrokem pod bodem III. bylo povoleno užívání stavby, ač k tomu nebyly dány předpoklady a dále i proto, že část stavby má být podle podmínky III. 1. odstraněna, stejně jako nesouhlasili se způsobem rozhodnutí o námitkách účastníků řízení pod bodem IV. výroku rozhodnutí žalovaného.

Následným rozsudkem Městského soudu v Praze byla žaloba prvního žalobce (žalobkyně) odmítnuta z důvodu, že byla podána po uplynutí zákonné lhůty, a k žalobě druhého žalobce, Ing.arch. M. T., bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti vydaného rozsudku Městského soud v Praze.

Konkrétně v kasační stížnosti uvedli, že nezákonnost a vady řízení, jež by mohly vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného, Městský soud v Praze neshledal a rozhodoval nad rámec § 78 o. s. ř. (správně má být „s. ř. s.“ – zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Spokojil se s tvrzením žalobce v podané žalobě Ing. arch. M. T., neprovedl dokazování a nevzal v úvahu, že rozhodnutím žalovaného stěžovatelé nabyli práv v dobré víře, a že provedením stavebních úprav podle rozhodnutí prvostupňového orgánu oprávněné zájmy žalobců jako vlastníků sousední nemovitosti nenarušili. V řízení stěžovatelé postupovali v souladu s § 88 odst. 1, písm. b) stavebního zákona, podali žádost o dodatečné povolení, soulad provedených stavebních úprav s veřejným zájmem prokázali, zejména doložili kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy, okresního hygienika a okresního požárního rady. Povolena výjimka z § 50 odst. 8 vyhl. č. 138/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, respektuje požadavek § 138a stavebního zákona. To, že stavební úřad neúplně, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze, odůvodnil povolení výjimky, neznamená nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále uvedli, že v současné době neexistuje taxativní výčet drobných staveb na pozemku se stavbou rodinného domu a rozhodný je proto úsudek stavebního úřadu. Ten předmětnou stavbu posoudil tak, jak je uvedeno v rozhodnutí stavebního úřadu D., č. j. výs. 540/00, ze dne 20. 11. 2000. V této souvislosti stěžovatelé namítají, že to, že v rozhodnutích správních orgánů jsou nepřesnosti ve stavebních pojmech, nečiní nezákonnost ve věci samé.

Na základě výše uvedených skutečností pak stěžovatelé navrhli, aby byl napadený rozsudek pro nezákonnost zrušen.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že s obsahem i odůvodněním podané kasační stížnosti souhlasí. K obsahu kasační stížnosti doplnil, že výroky obou rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelné, odvolací orgán neshledal v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak závažná pochybení a důvody, pro které by napadené rozhodnutí muselo být zrušeno, nebo zrušeno a vráceno k novému projednání. Změnou napadeného rozhodnutí pouze změnil název stavby z původně uváděného názvu „stavba pro ubytování hostů“ na stavbu „stavební úpravy stávajícího zahradního domku, spojené s přístavbou“. Takto rozhodl odvolací orgán po zjištění, že stavba byla nesprávně kvalifikována, a to již při vydání stavebního povolení z roku 1996, vydaného na základě mj. dohody stavebníka se žalobci, a tato dohoda nemohla být v posledně vedeném řízení podle § 88 stavebního zákona již použita, neboť byla v rozporu se zákony, na což byli účastníci upozorněni. Dalším důvodem pro změnu názvu stavby byla skutečnost, že se stále jednalo o původní zahradní domek (z cca třicátých let min. st.) a o změnu požádal sám stavebník v průběhu řízení, kterého se žalobce nezúčastnil. Řízení bylo podle § 88 stavebního zákona prvostupňovým orgánem vedeno z toho důvodu, že bylo zjištěno, že stavba byla prováděna v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací a povolením z roku 1996, včetně rozhodnutí z r. 1999, kterým byla prodloužena lhůta k dokončení stavby. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením soudu na str. 9 rozsudku, že „stavba měla být realizována jako nový objekt“, neboť se jednalo o stavební úpravy stávajícího zahradního domku, který i v době zahájených stavebních prací podle stavebního povolení z roku 1996 měl zastavěnou plochu výrazně větší než 16m². Z uvedeného důvodu byla velikost stavby upřesněna ve výroku a projektové dokumentaci v průběhu odvolacího řízení.

Ke kasační stížnosti podal vyjádření i žalobce. K námitkám stěžovatelů, že soud rozhodl nad rámec § 78 odst. 1 s. ř. s., neprovedl dokazování a nevzal v úvahu, že stěžovatelé nabyli práv v dobré víře, a že oprávněné zájmy žalobců jako vlastníků sousedních nemovitostí nenarušili, zejména uvedl, že soud se podrobně na 14ti stranách odůvodnění svého rozsudku zabýval všemi okolnostmi daného případu a hodnotil žalobci i žalovaným navržené důkazy ve všech souvislostech. Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí nejen podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, ale rovněž, jak je výslovně v odůvodnění uvedeno, pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelé se dovolávají dobré víry, ač sami stavební činnost prováděli v rozporu s vydaným stavebním povolením a v rozporu s uzavřenou dohodou o úpravě vztahů mezi sousedy vzhledem ke stavbě na hranici pozemku. Městský soud v Praze ve svém odůvodnění velmi podrobně rozvedl zmatečnost výroku napadeného rozhodnutí, ze kterého není ani při gramatickém výkladu patrné, zda a jak bylo o některých částech dodatečně povolované stavby rozhodnuto.

K tvrzení stěžovatelů, že doložili k žádosti o dodatečné povolení všechna kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy a prokázali tak soulad s veřejným zájmem žalobce, žalobce uvedl, že bez ohledu na to, že např. stanovisko okresního hygienika ze dne 15. 9. 2000 není založeno ve správním spisu, Městský soud v Praze shledal předložená vyjádření z hlediska jejich obsahu za nedostatečná. Mimo to žalobce trvá na tom, že k tomu, aby stěžovatelé prokázali soulad s veřejným zájmem v řízení o dodatečném povolení stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, měli k této žádosti připojit pravomocné rozhodnutí o povolení výjimky z ustanovení vyhlášky č. 137/1998 Sb.. Analogie se stavebním řízením je nepřípustná, dodatečné povolení se nerovná stavebnímu povolení.

Pokud jde o pochybnosti stěžovatelů, zda pouze nedostatečné odůvodnění povolené výjimky může znamenat nezákonnost napadeného rozhodnutí, k tomu žalobce poznamenal,

že Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozsudku velmi podrobně vyložil nesprávnost a neúplnost postupu stavebního úřadu při posouzení žádosti o výjimku, kdy se jedná o výjimku z maximálního rozsahu zastavěné plochy, který je překročen cca 5krát u stavby, u níž je výrazná pochybnost, zda plní doplňkovou funkci ke stavbě hlavní, tj. ke stavbě rodinného domu. V podstatě se jedná o samostatnou stavbu splňující nároky pro stavby k bydlení, což stěžovatelé ani při jednání soudu nepopírali, dokonce se zmínili o původním úmyslu užívat tuto stavbu pro ubytování svých starších rodinných příslušníků. Znovu žalobce zdůraznil, že se jedná o stavbu na hranici pozemku, kdy v důsledku nároků na její obslužnost a užívání, v bezprostřední blízkosti oken obytných místností sousední stavby rodinného domu, dochází k narušení pohody prostředí a zásahu do práv sousedů.

Konečně k námitce stěžovatelů, že neexistuje výčet staveb, které mají doplňkovou funkci ke stavbě rodinného domu, žalobce uvádí, že stěžovatelé zcela pomíjejí smysl § 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 Sb. a rovněž závaznou část platného územního plánu pro obec D. Stavba, která byla povolena napadenými rozhodnutími takto vymezené požadavky na doplňkovou funkci stavby nesplňuje.

S ohledem na to, že žalobce považuje kasační stížnost za nedůvodnou, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud tuto stížnost za použití § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelé následně, dne 25. 11. 2003 doložili do spisu jako přílohy: 1) protokol – kopie ze dne 7. 7. 1907, 2) mapa KÚ historická D., 3) bourací plán z 29. 1. 1996, 4) kopie – pokus o dohodu, 5) přípis z 15. 9. 2003, 6) původní schválená projektová dokumentace 3 listy z 29. 1. 1996, 7) 6 ks fotografií. Stěžovatelé ve spojení s nahlédnutím do spisu uvedli, že ve spisu se nenachází sada fotografií původního objektu z r. 1997, které do spisu předložili.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Před samotným vyložení posouzení věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda mělo či nemělo být rozhodnuto o odstranění stavby, či o jejím dodatečném povolení, nýbrž je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., pro které je třeba rozhodnutí soudu zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelé uvádí jako důvody své kasační stížnosti důvody podřaditelné především v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (aniž by však tak výslovně učinili), je třeba se vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení.

Pokud jde o stížnostní důvod uváděný v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. „nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“, k tomu

Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné právní posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Nejvyšší správní soud o jednotlivých stížnostních námitkách usoudil následovně :

S námitkou stěžovatelů, která je svou povahou rozhodující námitkou, že nezákonnost a vady řízení, jež by mohly vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze neshledal a rozhodoval nad rámec § 78 s. ř. s., spokojil se s tvrzením žalobce v podané žalobě Ing.arch. M. T., neprovedl dokazování a nevzal v úvahu, že rozhodnutím žalovaného stěžovatelé nabyli práv v dobré víře a že provedením stavebních úprav podle rozhodnutí prvostupňového orgánu oprávněné zájmy žalobců jako vlastníků sousední nemovitosti nenarušili, se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Z obsahu velmi obsáhlého a podrobného odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze naopak zřetelně vyplývá, že Městský soud se detailně zabýval všemi ze správního spisu dovoditelnými okolnostmi a souvislostmi daného případu a hodnotil žalobci i žalovaným navržené důkazy ve všech vzájemných souvislostech. Městský soud v Praze přitom zrušil napadené rozhodnutí nejen podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, ale rovněž, jak je výslovně v odůvodnění uvedeno, pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného byla Městským soudem v Praze shledána zejména v souvislosti s tím, že stavba byla dle znění rozhodnutí žalovaného dodatečně povolena podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jako „zahradní domek s přístavbou“ a současně byl udělen souhlas s užíváním stavby k povolenému účelu jako „zahradní domek“, tj. stavba doplňková k rodinnému domu stavebníka, aniž by byly náležitě posouzeny všechny rozhodující požadavky pro takové dodatečné povolení stavby.

Ze správního spisu vyplývá, že na předmětnou stavbu bylo vydáno stavební povolení stavebním úřadem D. ze dne 26. 1. 1996, č. j. výst. 13/96, přičemž stavba byla provedena v rozporu s tímto povolením. Toto stavební povolení bylo vydáno ve sloučeném územním a stavebním řízení, a to pro stavbu bazénu a objektu pro letní ubytování. Stavba měla být realizována jako „nový objekt“. Spis dále obsahuje žádost o povolení změny stavby ze dne 26. 4. 2000, podanou Ing. J. Š., v níž žadatel požaduje změny oproti stavebnímu povolení z r. 1996, a hovoří o rekonstrukci zahradního domku, který na místě stál cca od r. 1898. Tato žádost byla rozhodnutím ze dne 1. 6. 2000, č. j. výs. 202/00, zamítnuta s poukazem na zjištění, že změna stavby již byla provedena. Následně dne 9. 8. 2000 stavebník požádal o dodatečnou změnu stavby před dokončením rekonstrukce zahradního domku a současně požádal i o udělení souhlasu k užívání objektu. Dne 21. 9. 2000 potom bylo zahájeno řízení o odstranění nepovolené změny stavby letního ubytování podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Stavebník byl upozorněn, že pro legalizaci stavby musí doložit žádost o dodatečnou změnu stavby před dokončením, souhlas O. D. se změnou stavby, souhlasná stanoviska O. a O. a žádost o výjimku z § 50 odst. 8 vyhl. č. 138/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Při místním šetření byly zjištěny rozdíly v provedení stavby oproti stavebnímu povolení. Následně se dne 3.10.2000 konalo ústní jednání, kde byly vzneseny

jmenovité námitky žalobce. Obdobně byly námitky žalobce vznášeny ještě v rámci jiných vyjádření. Stavebník poté požádal o udělení výjimky z § 50 odst. 8 vyhl. č. 138/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Poté bylo dne 20. 11. 2000 pod č. j. výs. 540/00 vydáno rozhodnutí stavebního úřadu D., kterým byla jednak udělena výjimka z § 50 odst. 8 vyhl. č. 138/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu pro doplňkovou stavbu k rodinnému domu č.p. 15, dále byly dodatečně povoleny „stavební úpravy spojené s přístavbou části objektu zahradního domku“, bylo povoleno užívání stavby a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. V předmětném rozhodnutí se uvádí, že objekt je umístěn v místě původní stavby zahradního domku, jenž byl částečně odstraněn a byl vybudován nový objekt o rozměrech 13,0 x 6,05 m.

Následně odvolací orgán, k podání jak žalobců, tak stavebníků, rozhodnutí změnil tak, že došlo jednak ke změně označení stavby z původně uváděného názvu „stavba pro ubytování hostů“ na stavbu s označením „stavební úpravy stávajícího zahradního domku, spojené s přístavbou“, a dále došlo ještě k některým dalším úpravám výroků rozhodnutí.

Městský soud v Praze žalovanému zejména vytýká, že z obsahu jeho rozhodnutí (obdobně jako z rozhodnutí prvostupňového správního orgánu) především nijak nevyplyvá, z jakého pohledu byla posuzována žádost o povolení výjimky z § 50 odst. 8 vyhl. č. 138/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, která se týkala zastavěné plochy (prvostupňové rozhodnutí toliko obsahuje konstatování, že stavba nesplňuje požadavky stavebních předpisů a není uvedeno v jaké odchylce či úlevě z § 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 Sb. výjimka konkrétně spočívá; teprve rozhodnutí odvolacího orgánu výjimku výslovně spojuje se zastavěnou plochou). Tato plocha, která je cca 79 m² téměř pětinasobně přesahuje zastavěnou plochu 16 m², kterou pro drobné stavby stanoví 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 Sb., a obdobně i § 139b odst. 7 stavebního zákona.

Ustanovení § 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 Sb. stanoví, že „*Na pozemku se stavbou rodinného domu se mohou umísťovat také garáže a drobné stavby, které plní doplňkovou funkci k němu, popřípadě jedna stavba pro podnikatelskou činnost o zastavěné ploše do 16 m² a 4,5 m výšky, není-li z prostorových důvodů možno zabezpečit uvedené funkce v rodinném domě. Tyto stavby se musí umístit tak, aby svým vzhledem a účinky na okolí nenarušovaly obytné a životní prostředí a podle charakteru podnikatelské činnosti splňovaly též požadavky na dopravní obslužnost a parkování.*“ Ustanovení § 138a odst. 2 stavebního zákona přitom stanoví, že „*Výjimky z obecných technických požadavků je možné povolit pouze z těch ustanovení prováděcích právních předpisů, z nichž povolování výjimek tyto předpisy výslovně umožňují a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby; řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky.*“ Ustanovení § 61 vyhl. č. 137/1998 Sb. přitom stanoví, že „*Za podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona lze v odůvodněných případech povolit výjimku mj. z ustanovení § 50 odst. 2, 5, 8, 9, této vyhlášky.*“ Z dikce předmětných ustanovení vyplývá, že povolení výjimky z § 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 Sb. přichází v úvahu jen v odůvodněných případech, což zákonitě vyžaduje také příslušné odůvodnění rozhodnutí, kterým se taková výjimka uděluje.

Odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve spojení s udělením předmětné výjimky označil soud za nepřezkoumatelné, neboť spočívalo toliko v odkazu na kladné stanovisko okresního hygienika a okresního požárního rady. Podle názoru Městského soudu v Praze pouhý odkaz na kladné stanovisko okresního hygienika předložené dne 15. 9. 2000 (které však není založeno do správního spisu) a na kladné stanovisko okresního požárního rady předložené dne

17. 10. 2000 (které je vyjádřením z pohledu požární bezpečnostního řešení) nelze pro udělení takové výjimky považovat za dostačující. S tímto hodnocením se plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, a to stejně jako s výhradou Městského soudu v Praze, že se žalovaný nikterak nezabýval otázkou, zda předmětná stavba, tak, jak byla realizována, ještě stále plní doplňkovou funkci k rodinnému domu ve smyslu § 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 Sb. To tím spíše, že k realizaci předmětné stavby došlo v přímém sousedství žalobců, kdy namísto drobné stavby plnicí doplňkovou funkci ke stavbě k rodinnému domu stavebníka, jde ve skutečnosti o stavbu o několikanásobně větší zastavěné ploše, splňující veškeré parametry stavby pro trvalé bydlení.

Z dalších podstatnějších zjištění Městského soudu v Praze považuje Nejvyšší správní soud za nutné připomenout problém výroku II. rozhodnutí žalovaného, ve spojení s režimem postaveného komína u dodatečně povolované stavby. Daný výrok mezi dodatečně povolované „stavební úpravy“ zahrnul nikoliv „stavbu komína“, nýbrž „využití komína jako ventilace“. Soud zkonstatoval, že pokud komín nebyl původně povolen jak tvrdil žalobce (a stavebníci, jak vyplývá z obsahu spisu, nenamítli opak), pak nebylo rozhodnuto o jeho odstranění, zároveň však nebyl v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona ani dodatečně povolen. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem Městského soudu, že za této situace je výrok o dodatečném povolení stavby zmatečný a navíc i terminologicky nejasný.

Nejvyšší správní soud rovněž nepovažuje za relevantní námitku stěžovatelů, jejímž prostřednictvím se dovolávají dobré víry. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud dává za pravdu žalobci, když připomíná, že této námitky se lze těžko dovolávat, jestliže stěžovatelé sami stavební činnost prováděli v rozporu s vydaným stavebním povolením.

Pokud jde o námitku stěžovatelů, že v řízení postupovali v souladu s § 88 odst. 1, písm. b) stavebního zákona, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že soudům ve správním soudnictví nepřísluší primárně posuzovat postupy účastníků správního řízení, nýbrž že rozhodující pro posouzení přezkoumávaného rozhodnutí je postup správních orgánů a výsledek jejich rozhodovací činnosti. V tomto ohledu se potom Nejvyšší správní soud, a to s ohledem na vše výše uvedené, ztotožňuje s Městským soudem v Praze, že rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které mu předcházelo, v souladu se zákonem nebylo.

Konečně k poslední námitce stěžovatelů, že v současné době neexistuje taxativní výčet drobných staveb na pozemku se stavbou rodinného domu Nejvyšší správní soud poznamenává, že režim drobných staveb je dostatečně dovoditelný, jak také ve svém vyjádření uvedl žalobce, z obsahu § 50 odst. 8 vyhl. č. 137/1998 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu..

Vzhledem k výše uvedenému je Nejvyšší správní soud toho názoru, že Městský soud v Praze správně vyhodnotil, že rozhodnutím žalovaného nebyla respektována relevantní práva žalobců, a to zejména tím, že žalovaný při svém rozhodování náležitě nezvažoval a také neodůvodnil, zda povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu a dodatečné povolení stavby postavené v rozporu se stavebním povolením v přímém sousedství žalobců, nezasahují do práv žalobců nad přípustnou míru. Proto Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit názoru stěžovatelů, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného a věc byla vrácena k dalšímu řízení, je nezákonný.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelem namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatele in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížnosti v nijakém ohledu neshledal. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. 2. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu